

werk. Het verlangen de brug te slaan tussen je persoonlijke geschiedenis en de landkaart van een onbekend verleden creëert zijn eigen verhaal. Je bent jezelf, en de Ander van jezelf en de Ander van een onbekende geschiedenis (die trouwens de geschiedenis is van Davis Freeman zelf).

Op dat ogenblik neemt performer Lilia Mestre het masker af. Het is maar een spel, ik ben maar een performer, jij bent diegene die ziet wat je ziet. De foto's, de geprojecteerde straatbeelden, de man en de vrouw in de zetel, het zijn niet de beelden zelf die je verlangen creëren. Ze zijn inwisselbaar. Jij bent het die significantie geeft aan lege plekken, die een context creëert voor in se inhoudloze poses. Elke poging tot rationalisering van dit fantasmatische project slaat automatisch terug naar jezelf.

Met *Too shy to stare* maakte Freeman een extreem gepersonaliseerde voorstelling, die het nauwelijke onderscheid tussen performer en toeschouwer opblaast en omkeert. In al zijn monomane gerichtheid is deze voorstelling tegelijkertijd een hoogtepunt en een eindpunt van het spectator-experiment.

Dat evenwel niet elke hedendaagse choreograaf zijn heil hoeft te zoeken in locaties en publieke identiteitsverwarring bewijzen de voorstellingen van Philipp Gehmacher en Rebecca Murgi. *Io Sono Shake* heet de haast naïeve voorstelling die de Italiaanse choreografe creëerde rond herinneringen uit de kindertijd. Het is een voorstelling die balanceert tussen het theatrale en het abstracte. Soms lijkt Murgi een verhaal te willen vertellen, maar haar taal is er één van esthetische formalisering. De sierlijke handbewegingen doen een hermetisch alfabet vermoeden, maar meer dan dat lijken ze de imitatie van een onbegrepen ritueel. Als een kind dat Engelse popsongs nazingt zonder de

betekenis van de woorden te kennen. Ongestoord door grammatica of vocabularium.

Haar beelden hebben iets exotisch, iets onbeschaamd vrouwelijks. Uit haar lichaam spreekt een zuiders sensualisme. Het duet dat ze aangaat met een elastisch stuk goudgele stof, drijft op een feminiene ondertoon van geraffineerde verleiding. Op een ander moment is haar dans dan weer veel meer uitgepuurd. Het lichaam als vorm, op een zorgvuldig uitgelichte dansvloer. In zich steeds vernieuwende configuraties van uitgelichte vierkanten, rechthoeken of lijnen. Het lichaam gereduceerd tot een fragment. Een detailopname van een danser. *Io Sono Shake* is een toegankelijke voorstelling, die ongetwijfeld gebaat zou zijn bij een ruimer publiek.

Daartegenover staat de veel weerbarstigere dubbelvoorstelling van Philipp Gehmacher. Hier zijn de lichamen van de dansers wars van elke persoonlijke invulling. Ze zijn gereduceerd tot bewegende vormen, minuscule onderdeeljes van een machinerie die hun begripsvermogen te boven gaat. Hun bewegingen lijken opgelegd door een externe Beweger. Alles wat op de dansvloer gebeurt, lijkt tegelijkertijd te verwijzen naar een exterieure macht, die de dansers tot ontmenselijke houdingen dwingt. Het lijkt een zinloos, ongericht experiment. De bewegingen krijgen nergens een energetische gedrevenheid. De danstaal is van een frustrerende tegendraadsheid. Een man en een vrouw kronkelen over de vloer. Als bezeten door hun eigen lichaam. Philipp Gehmacher geeft in zijn choreografie uitdrukking aan een ongewone wreedheid, naar de danser toe, maar ook naar het publiek, dat zich langzamerhand geviserd begint te voelen in zijn rol van gedwongen toeschouwer. Zijn blik wordt geperverteerd door datgene wat al te zichtbaar maar onmogelijk verwoordbaar blijkt.